

Hr. Hans Peter Baadsgaard sagde, at regeringen gerne måtte holde dampen oppe. Jeg tror såmænd godt, hr. Hans Peter Baadsgaard ville udtale sig lidt skarpere. Og det er selvfølgelig – forstår jeg – en tilkendegivelse af, at vi ikke er ved vejs ende. Nej, det er vi bestemt ikke. Det har jeg også erkendt, og derfor vil jeg gerne gennemgå, hvad det er, vi i og for sig forestiller os også økonomisk. Det vil man også gerne have at vide fra SF's side.

Når vi siger, at vi vil overveje at få beboerrådgivere, så regner vi med efter de forhandlinger, vi har haft internt, at vi skal have 50–60, måske 70 beboerrådgivere, for der er steder, hvor det ikke er nødvendigt. Det vil jeg også gerne sige. Nogle steder har man over for Byudvalget tilkendegivet, at man godt kan selv, mens der er andre steder, hvor man ikke kan. Og det ved vi. Men de skal så anvendes i de områder, hvor der er mest brug for dem.

Jeg går så ud fra, at hr. Poul Nødgaard ikke vil sige, at de skal ud i landdistrikterne. Jeg synes, at vi har haft en lang diskussion om landdistrikterne. Jeg skal nok vende tilbage og besvare hr. Poul Nødgaards spørgsmål, men det her drejer sig faktisk om byerne, som massivt har de her problemer.

Jeg forestiller mig, at beboerrådgiverne skal finansieres på tredelt basis. Det vil sige, at regeringen betaler en tredjedel af lønnen, kommunen betaler en tredjedel af lønnen, og så betaler boligselskabet en tredjedel af lønnen, hvoraf Landsbyggefonden betaler halvdelen, altså reelt en sjattedel, og afdelingen betaler den sidste sjattedel. Hvorfor skal de det? Jo, for beboerrådgiverne skal ansættes af beboerne, og så skal de også selv være med til at betale en del af udgiften.

Så kan man spørge, om kommunerne vil det. Jeg kan sige, at alle de borgmestre, jeg har talt med indtil nu, bortset fra én, der har sagt nej, har sagt, at det ville de gerne, og det var uanset, hvilken partifarve de havde. Det er ikke et spørgsmål om penge; det er et spørgsmål om, at de ved, at hvis vi ikke fortsætter den her udvikling, så kan vi simpelt hen konstatere, at der kommer en anden udvikling, som koster langt mere for samfundet og for kommunen. Men forudsætningen er selvfølgelig, at kommunen siger ja.

Til hr. Villy Søvnald: Vi fortsætter med de sociale aktiviteter, som er sat i gang. Man kan ikke bare stoppe her og nu.

Men så kommer der noget nyt, og det har vi regnet ud kommer til at koste ca. 23 mio. kr. om året, fordi det er jo 50/50-pct.-tilskud, vi taler om.

Endelig afsætter vi 10 mio. kr. om året til nye tiltag, for der vil hele tiden være nye aktiviteter i gang. Det er også 50/50-pct.-tilskud.

Så tilsammen – kommunerne, os selv og boligselskaberne – når vi op på et beløb på 75–80 mio. kr. om året i 5 år. Og det skal ikke være sådan, at vi skal diskutere, om det skal være 3 år. Det er 5 år, fra 1993 og så 5 år frem. Og så er vi ikke engang ved vejs ende, som der blev sagt, men vi er i hvert fald kommet et længe stykke ad vejen, end vi er i dag.

Hr. Hans Peter Baadsgaard sagde, at det var to strategier: at tiltrække ressourcestærke beboere og at gøre de beboere, der bor der, ressourcestærke. Det er en dobbeltstrategi, som alle anvender.

Lad mig give et par eksempler på det: Vi har med L 42, som er vedtaget med stemmer fra også Venstre og De Konservative, givet nogle muligheder for anvinding af lejligheder. Det vil sige, at større lejligheder godt kan bruges af enlige eller ægtepar eller nogle, der har hjemmearbejdspladser. Man går faktisk direkte ud og averterer efter den bestemte målgruppe, man gerne vil have fat i, og derved tiltrækker man en beboergruppe.

Det så vi i Tåstrupgård. Vi kan konstatere, at flere end for 2 år siden af dem, der i dag bor i Tåstrupgård, er i arbejde. Vi kan også konstatere, at balancen mellem danske og nydanske er blevet ændret i nedadgående retning, ganske vist kun småt, men det er sket.

Det er derfor, jeg mener, at vi skal fortsætte med nogle af disse aktiviteter og give boligselskaberne og kommunerne de muligheder. Der er stadig væk ikke tale om diskrimination, men der er tale om muligheder for at lave nogle forskellige ting. Lad mig give et par eksempler på, hvad man har forsøgt. Vi hører altid om de negative ting. Det er klart nok, for det er også det, der giver de største overskrifter:

Ude i Dyvekevænget på Amager byggede man noget alment boligbyggeri. Man ringede og skrev ud til alle, der boede på Amager eller arbejdede på Amager: Vil I ikke gerne bo her i et dejligt område? Hvad skete der så? Man fik en beboersammensætning, som man ikke havde drømt om kunne lade sig gøre. De fleste har nemlig arbejde.